

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 23356/2024
05.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца ОЗЗ „АГРОПРИМА ЈУГ“ Бошњаце, чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 158/2024 од 31.07.2024. године, у седници одржаној 05.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 158/2024 од 31.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 158/2024 од 31.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 158/2024 од 31.07.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Лебану П 1903/2021 од 03.10.2023. године у делу става првог изреке којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете исплати 1.034.793,00 динара, као и у ставу другом изреке којим је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати 146.873,97 динара. Ставом другим изреке, преиначена је одлука о почетку тока законске затезне камате на износ главног дуга садржана у ставу првом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да тужиоцу на износ од 1.034.793,00 динара плати законску затезну камату од 03.10.2023. године до исплате, а одбијен као неоснован захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ за период од 02.06.2023. године до 02.10.2023. године. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, у побијаном усвајајућем делу, применом материјалног права из одредби Закона о облигационим односима, Устава РС, Закона о метеоролошкој и хидролошкој делатности, Закона о државној управи, Закона о смањењу ризика од катастрофе и управљањем ванредним ситуацијама и Закона о одбрани од града, обавезана је тужена да тужиоцу накнади материјалну штету коју је претрпео на засаду малињака на пољопривредном газдинству у КО Доње Врановце, општина Лебане, услед елементарне непогоде - града и олујног ветра дана 06.07.2020. године. Одговорност тужене за претрпљену штету произлази из чињенице да тужена одговара за штету коју њен орган у конкретном случају Републички хидрометеоролошки завод проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са вршењем своје функције, а који није на време предузео све радње неопходне за активирање система противградне заштите иако сезона заштите од града почиње 15. априла и траје до 15. октобра сваке године. Одлучујући о висини штете, нижестепени услови су оценили да нема доприноса тужиоца настанку штете јер је на засадима поставио противградну мрежу као и чињеницу да противградна заштита, чак и да је било, не би била успешна у потпуности, јер по мишљењу стручних институција она обезбеђује успешност до 70% заштите.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Тужена није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању о истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.06.2021. године. Вредност предмета спора је 1.034.793,00 динара.

Како у конкретном случају вредност предмета спора правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Чињеница да је одлука о почетку тока законске затезне камате на износ главног потраживања побијаном другостепеном пресудом преиначена, не утиче на дозвољеност ревизије, јер се дозвољеност ревизије не цени према одредби члана 13. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 55/14) односно новелираној одредби члана 403. став 2. тач. 2. и 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић